

Sygn. akt

III AUa 455/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 sierpnia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek
	Sędziowie:	SSA Bogumiła Burda (spr.) SSA Urszula Kocylowska
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **14 sierpnia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **6 marca 2013 r.** sygn. akt **IV U 430/12**

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 lutego 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił M. K. ustalenia prawa do renty socjalnej, dochodzonej wnioskiem z 25 listopada 2011r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 22 lutego 2012r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

W podstawie prawnej decyzji powołany został art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie M. K. domagała się jej zmiany i przyznanie prawa do świadczenia.

Podniosła, że jej stan zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz pogarsza się. Wskazała, że od urodzenia jest upośledzona umysłowo, na który to stan nakładają się lęk i depresja powodujące, że w codziennym życiu wymaga pomocy osób trzecich

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 6 marca 2013r. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni M. K. prawo do stałej renty socjalnej począwszy od 1 lutego 2012r. z tytułu całkowitej i trwałej niezdolności do pracy.

Wskazując opinię biegłych sądowych psychiatry i psychologa, którą w całości podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia, Sąd ten stwierdził, że wnioskodawczyni jako osoba całkowicie niezdolna do pracy, spełniła wszystkie warunki, od których prawo do renty socjalnej jest uzależnione.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w całości podzielił opinię biegłych, uznając za oczywiste, że osoba nie posiadająca kontroli nad swoim zachowaniem, niedojrzała emocjonalnie, niezaradna życiowo i konfliktowa pozostaje osobą niewydolną społecznie w stopniu, który uniemożliwia jej osiągnięcie poprawnej adaptacji do życia wśród ludzi, co czyni ją całkowicie trwale niezdolną do pracy.

W podstawie prawnej obok art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej, Sąd powołał art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J..

Organ rentowy zarzucił oparcie wyroku na wadliwej opinii biegłych sądowych, którzy stwierdzili, że ze względu na występujące u wnioskodawczyni schorzenia jest ona całkowicie niezdolna do pracy i w związku z tym ma prawo do renty socjalnej i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu lekarzy, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji Zakład – przywołując stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS - wskazał, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia tj. ustalenie czy naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczyni, a w szczególności stan zdrowia badanej spowodowany zaburzeniami zdrowia psychicznego powoduje orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

Podkreślił, że opinia biegłych budzi zastrzeżenia natury medycznej, jest błędna i niezgodna z obowiązującym ustawodawstwem o rencie socjalnej oraz sprzeczna z opinią specjalistyczną konsultanta ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje, bowiem wbrew podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Spór w sprawie dotyczył kwestii, czy stopień zaawansowania występującego u wnioskodawczyni schorzenia narusza sprawność organizmu powodując w dalszym ciągu całkowitą niezdolność do pracy, co miałyby znaczenie przesądzające dla ustalenia ewentualnych uprawnień do renty socjalnej, które to świadczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. przyznał M. K. od 1 października 2003r.

Kwestię tą rozstrzygnął Sąd I instancji ustalając, że M. K. jest całkowicie i trwale niezdolna do pracy, a w konsekwencji ma prawo do dochodzonego świadczenia.

Sąd I instancji dążąc do należytego wyjaśnienia sprawy i korzystając z przysługujących mu uprawnień do przeprowadzenia postępowania dowodowego, poddał kontroli orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, powołując biegłych sądowych lekarza psychiatrę i psychologa (opinia biegłego sądowego laryngologa w okolicznościach rozpoznawanej sprawy jest bez znaczenia dla oceny uprawnień wnioskodawczyni do renty socjalnej) dla ustalenia, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, jaki jest charakter tej niezdolności i stopień.

Biegli po rozpoznaniu u badanej zaburzeń zachowania i emocji u osoby z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym, dodatkowo spotęgowane organicznymi zmianami w Ośrodkowym Układzie Nerwowym uznali ją za całkowicie niezdolną do jakiegokolwiek pracy. Jednocześnie stwierdzili, że niezdolność ta występuje od urodzenia i ma charakter trwały.

Sąd Okręgowy dając wiarę opinii biegłych i dzieląc ją, nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna. Biegli – jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy wypowiedzieli się w sposób jasny i konkretny o stanie zdrowia wnioskodawczyni i w tym kontekście o niezdolności do pracy.

Z opinii biegłych sądowych wynika, że wnioskodawczyni jest mało samodzielna, nie radzi sobie z obowiązkami dnia codziennego, nie potrafi sprawować adekwatnej opieki nad sobą i swoim synem. Nie wywiązuje się z ról społecznych jakie podjęła, jest mało krytyczna w ocenie sytuacji, ma znacznie obniżone myślenie przyczynowo – skutkowe, jest skłonna do zachowań agresywnych – w tym do dokonywania aktów autoagresji. W opinii uzupełniającej, wydanej w odpowiedzi na zarzuty Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, dodatkowo wyjaśnili, że cechy osobowości wskazują na trwale zmniejszoną wytrwałość w realizacji działań celowych, zwłaszcza wymagających nakładu czasu i nie dających natychmiastowej gratyfikacji oraz znacząco upośledzoną zdolność inicjowania i organizowania codziennych form aktywności.

Wobec tak jednoznacznych wniosków końcowych opinii, przy ich wyjątkowo starannym, obszernym i wyczerpującym uzasadnieniu, za bezzasadny uznał Sąd Apelacyjny podnoszony w skardze apelacyjnej zarzut oparcia wyroku na wadliwej opinii biegłych sądowych, tym bardziej, że w apelacji w żaden sposób nie wskazano, na czym wadliwość tej opinii miałyby polegać.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych z tego względu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ostateczne wyjaśnienie, że M. K. jest całkowicie i trwale niezdolna do pracy, a wniosek tej treści w ocenie Sądu Apelacyjnego stanowił jedynie próbę uzyskania korzystnej dla apelującego opinii kolejnych biegłych.

W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy rozpoznając istotę sporu tj. żądanie wnioskodawczyni ustalenia prawa do renty socjalnej w związku z utrzymującą się całkowitą niezdolnością do pracy, dokonał trafnych ustaleń i prawidłowo je ocenił, co doprowadziło do rozstrzygnięcia, które nie może być skutecznie podważone.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ocenę okoliczności faktycznych i prawnych sprawy dokonaną przez Sąd I instancji, uznając wyrok Sądu Okręgowego za trafny i zgodny z prawem.

Dlatego też orzekł o oddaleniu apelacji stosownie do art. 385 kpc.